

dette, jeg er imod, at der i denne Lov nævnes Amtmanden, som at det i alle kommunale Brancher er blevet en fast Praxis, som den ærede Minister aldeles ikke er Skyld i — det ligger hos hans Formand — at man har overført paa Amtmanden alle Overpostmesterforretninger. Alt skal gaa igjennem ham. Naar det skal blive ved i den Dur, saa siger jeg, at man, naar en Menneskealder eller saa omtrent er gaaet, vil sige: Gud bevare mig, man er dog kommen langt tilbage før 1868; deri tror jeg, at den ærede Minister vil give mig Ret.

S. Christensen: Naaget dette Forslag ifølge sin Titel kun vedrører Kjøbstæderne, saa er det dog en Selvsølge, at det har en dobbelt Side, nemlig først at ordne Brandvæsenet indenfor Kjøbstadens Grund, men dernæst ogsaa at paalægge en Forpligtelse overfor Landet, som dog kun med megen Sparsomhed omhandles her i § 1, hvor der nævnes de Kjøretøer, som skulle præsteres udenfor Kjøbstadens Grund. Vel er dette Lovforslag meget fylldigt, men det forekommer mig, at det dog behandler den ene Side mere sparsomt og, jeg tror, temmelig ligegyldigt. Det er ganske vist, at den Lov, der gjælder for Landkommunerne, nemlig Loven af 2den Marts 1861, ligeledes maa berøre Kjøbstæderne og streife ind paa dette Omraade, hvilket navnlig viser sig i §§ 32 og 33. Der staar nemlig i Slutningen af § 32 — jeg skal med den ærede Formands Tilladelse blot oplæse et enkelt Punktum —: „Den i nærværende Paragraf omhandlede Forpligtelse gjælder ei blot, naar Udebrand opstaar paa Landet, men ogsaa, naar en saadan finder Sted i en Kjøbstad, medens omvendt Kjøbstaden er pligtig i Tilfælde af Udebrand paa Landet at sende en eller efter Omstændighederne flere Sprøiter med fornødent Mandskab til Hjælp.“ Dernæst hedder det i § 33: „Det er en almindelig Borgepligt for Enhver i Tilfælde af Udebrand at yde al den Tjeneste, han formaar.“ Det forekommer mig, at disse Paragrafer ikke i Virkeligheden have faaet deres fuldkomne Udtryk, naar man tager Hensyn til de givne Forhold. Hvorledes ere nu Forholdene, og hvorledes have de udviklet sig, siden denne Lov af 1861 udkom? Det har viist sig, at, naar der indtræffer Udløs i en Kjøbstad, maa Guld fra Landet møde haade med Sprøiter og Mandskab og ligeledes med Kjøretøier ligesom ellers, naar en Udløs indtræffer paa Landet, og dette anser jeg ogsaa ligesom for nødvendigt, da det har viist sig i umiddelbar Nærhed af det Sted, hvor jeg hører hjemme, at en saakaldt Kjøbstad havde maattet erklære sig komplet fallit, hvis vi ikke fra Landet vare komne den til Hjælp, idet dens Sprøiter og Mandskab vare tilstrækkelige, men dens Kjøretøier viste sig aldeles utilstrækkelige. Nu er det ligeledes vist, at Kjøbstæderne, naar der udbræder Udløs paa Landet, hvad jo undertiden sker

ved Nattetid, sende en eller høist 2 Sprøiter med 3—4 Mand, og dermed er det forbi, men naar det er paa et affides Sted, siden udbræder, saa varer det for længe, inden Mandskabet paa Landet kan komme tilstede, saa at det ofte kommer for silde. Jeg kan derfor ikke forstaa Andet end, at Bestemmelsen i den nævnte Lovs § 32 maatte føre dertil, at Kjøbstæderne i saadanne Tilfælde maatte sende mere Mandskab ud end netop de 3—4 Mand, der høre til Sprøiternes umiddelbare Betjening. Hvor vidt en Bestemmelse i saa Henseende skulde have sin Plads i denne Lov eller i Vedtægten, skal jeg ikke berøre, men jeg kan ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at det har viist sig, at der er Trang til, at dette Forhold ordnes paa en fylldigere Maade, end sket er i den nævnte Lovs § 32, som naturligvis ikke siger, hvormeget Mandskab der skal udsendes, eller hvorledes det hele skal ordnes. Jeg vil blot henstille dette Punkt til det ærede Things nærmere Overveielse. Efter hvad jeg skjønner, er det absolut nødvendigt, at dette Forhold ikke bliver, som det nu for Tiden er, men det er naturligvis mig ligegyldigt, paa hvilken Maade det ordnes, naar det blot kan faa en heldig og tilfredsstillende Løsning.

Schjørring: Maatte jeg blot ligeoverfor det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Stenstrup) sige, at hvis i denne Lov Amtmanden optraadte i Stedet for Indenrigsministeren og paa denne Ministers Vegne, saa kunde jeg nok slutte mig til hele den Betragtning, det ærede Medlem gjorde gjældende, thi det er virkelig Noget, der ligger udenfor Loven af 26de Mai 1868, at Amtmanden er puttet ind som et Mellemled mellem Indenrigsministeren og Kommunalbestyrelsen, men det ærede Medlem maa ikke overse, at Amtmanden i denne Sag, der vedrører Politivæsenet, optræder paa Justitsministerens Vegne som Overpolitivarighed. Det er paa Grund deraf, at det ikke er mig muligt at se, at der i denne Lov skulde ligge nogenfomhelst Krænkelse af den kommunale Selvfølgelighed eller nogetfomhelst Tilbagekridt.

G. Petersen: Jeg vil kun bemærke, at, naar der er talt om, at det muligen kunde være rigtig at indføre i Lovforslaget, at der skulde ydes Betaling til dem, der ansættes i Brandvæsenets Tjeneste, saa gjorde den ærede Justitsminister opmærksom paa, at de mange smaa Kjøbstæder vistnok vilde betaffe sig derfor, og jeg tror i Virkeligheden ogsaa, at man godt kan sige, at mange af de store Kjøbstæder vilde betaffe sig derfor; jeg tror ikke, at de i nogenfomhelst Henseende vilde være tilfredse, hvis der blev fastsat en saadan Betaling, dels fordi Byrden maasse vilde være temmelig stor, og dels fordi man da i Almindelighed vilde indstrænke sig til i Brandvæsenets Tjeneste at ansætte det mindst mulige Antal. Der har